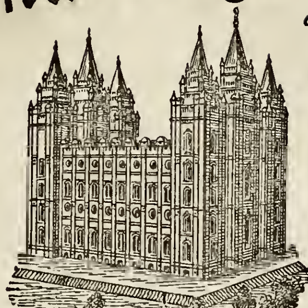
Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 10. Den 15de Maj 1902. 51de Aargang.

Det skandinaviske Møde i Assembly Hall.

Søndag den 6. April Kl. 4,30 Eftermiddag blev der afholdt en skandinavisk Forsamling i Assembly Hall, der var fyldt med opmærksomme Tilhørere. Nærværende paa Forhøjningen vare: Anthon H. Lund, anden Raadgiver i Kirkens første Præsidentskab; Præsident C. D. Fjeldsted, en af de syv Præsidenter over de Halvfjerds; Historieskriver Andrew Jenson; Patriarkerne A. W. Winberg og C. C. A. Christensen; Præsident Chas. Holm fra Murray; Peter Sundwall fra Fairview; Peter Andersen fra Ogden; Præsident O. H. Berg fra Provo; Biskop C. J. Larsen; C. Nielsen Miller fra Pleasant Grove; J. M. Sjødahl, Præsident over de skandinaviske Møder i Salt Lake City, samt hans Raadgivere Martin Christophersen og J. S. Jensen. Der var foruden disse mange fremragende Brødre nede i Forsamlingen.

Der var flere skandinaviske Hellige til Stede denne Gang end ved nogen anden Lejlighed med Undtagelse af det skandinaviske Jubilæum.

Sangkoret sang: „Nu Ephraims Vægter synger."

Bøn af Patriark A. W. Winberg.

Koret sang: „Almagts Gud, vi for din Trone."

Præsident J. M. Sjødahl bød de Forsamlede Velkommen og sagde, at vi burde føle os taknemmelige til Gud for det Privilegium, vi havde at mødes sammen for at tjene ham samt for det Haab, som vi have. Han formanede de Hellige til at opdrage deres Børn saaledes, at de ikke gaa paa forbudne Veje og holde Selskab med daarlige Mennesker,

og han var glad over, at han havde erfaret, at Evangeliet var en Kraft til Frelse.

Præsident C. D. Fjeldsted sagde, at vi kunde sige, at vi havde haft en udmærket Konference, hvor vi havde haft Lejlighed til at høre Guds inspirerede Tjenere tale til os. Vi burde daglig takke Herren for Evangeliet, og fordi vi kunne føle, at vi ere paa Vejen til Liv og Ophøjelse. Evangeliet gaar fremad i Skandinavien, sagde Taleren, og Missionshuset i København vil snart blive færdigt. Der er kun indkommet en Femtedel af de nødvendige Midler, og Taleren opfordrede de Hellige til at gøre alt, hvad de kunde, for at hjælpe til at betale det.

Ældste O. H. Berg sagde, at vor Salighedsfjende bruger alle mulige Midler til at forføre Menneskene, og vi burde derfor være meget forsigtige i vor Vandel samt nøje efterleve Evangeliets Principper. Der er mange ledende og fremragende Mænd i Verden i Dag, som sige, at „Mormonerne" ere et godt Folk, og de ville indføre en bedre Religion. Han talte om skadelig Litteratur for Ungdommen og opfordrede Forældrene til at se efter, hvad deres Børn læse. Det er ikke nok med, at vi gaa til Forsamling og betale vor Tiende — vi maa værge om vort Hjem og vor Sundhed. Hvad kan det nytte en Mand, at han beraaber sig paa at holde Visdomsordet, dersom han arbejder fra 16 til 18 Timer i Døgnet og bliver syg af Overanstrengelse. Han sluttede med at bære et kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliet.

Ældste Hyrum Olsen sang: „Jeg ved, paa hvem jeg bygger."

Ældste Peter Sundwall havde følt sig meget velsignet i denne Konference; han sagde, at der er mange Mennesker paa Jorden, som sige, at hvis Guds Evangelium findes paa Jorden, saa er det det, som de Sidste-Dages Hellige forkynde. Der vil komme en Dag, da disse Mennesker ville annamme Evangeliet. Taleren opfordrede de Hellige til at efterleve de Lærdomme, de havde modtaget i denne Konference.

Præsident Anthon H. Lund sagde, at der var mange Brødre, som vi gerne ønskede at høre, men Tiden tillod det ikke; der var ikke engang Tid til det i de tre Dage, da vi fejrede vort Jubilæum. I Dag er det 72 Aar siden, at nogle Personer samledes i Fayette og organiserede Kirken samt ordinerede de første Ældster. I Dag gaa Evangeliets Budbærere til enhver Nation. I Japan have vore Brødre allerede begyndt at døbe. Japaneserne tro ikke paa Kristus, saa vore Missionærer der maa prædike paa en anden Maade. Vi ville maaske have den Glæde at se mange af Japans Sønner og Døtre annamme Evangeliet. Der er meget af Israels Blod blandt Skandinaverne og Tyskerne. I Kønigsberg i Tyskland er der en Søndagsskole, bestaaende af 200 Børn, hvoraf en Femtedel ikke tilhører Kirken, og disse Børn forsvare „Mormonismen" overfor Lærernes Angreb mod

den i Dagligskolen. Vi ville se store Ting ske iblandt Nationerne, og dette Værk vil blive det første og ikke det sidste. Den skandinaviske Befolkning i Utah er en lille Skare paa 43,000 Personer. Vi annammede Evangeliet i vore respektive Fødelande, hvor mange af os maatte lide Haan og Bespottelse for vor Tro. Vi ere her, hvor vi ikke lide nogen personlig Forfølgelse, og nogle blive lunkne og ligegyldige. Vi ere velsignede baade aandeligt og timeligt, hvorfor skulle vi saa forglemme Herrens Godhed mod os. Paa den anden Side af Sløret ville vi glæde os over, hvad vi have gjort for Evangeliets Fremme paa Jorden. Vi ville glæde os over, at vi ikke samlede Midler for at faa Magt og Anseelse blandt Menneskene, ligesom de rige Mænd i Verden gøre, men brugte vore Midler til Herrens Værks Fremme. Taleren opmuntrede de Hellige til Trofasthed og opfordrede dem til at holde deres Pagter i Ære.

Koret sang: „Salems Konges Præstedømme."

Ældste Andrew Jenson kundgjorde nogle Notitser angaaende Forvaltningskomiteens Arrangement for Sommeren med Hensyn til Lystrejser og Møder samt sluttede Mødet med Bøn. (Bikuben.)

Et indviklet Spørgsmaal.

Professor Eucken fra Jena Universitet har for nylig givet et Omrids af Tysklands nuværende religiøse Tilstand. Hans Artikel om dette Emne, der er fremkommet i The forum, besidder almindelig Interesse, fordi Tysklands Tilstand i denne Henseende i Grunden er den ganske religiøse Verdens. Han tror, at der for Tiden findes en Opvækkelse af Interesser paa religiøse Omraader, delvis paa Grund af den Skuffelse i Nutidens Livs-Idealer, som Nutidens Kulturs Udvikling har frembragt.

Men denne Opvækkelse bliver fulgt af Forviklinger og Vanskeligheder. Det store Spørgsmaal er, om de gamle religiøse Ideer kunne bestaa ved de Følger, som en fri Undersøgelse vil føre med sig. Er det muligt at forene Religion med almindelig Kultur? Og hvad kan der gøres med Hensyn til Kritikernes Paastand, at der er Kontraster og Modsigelser, tidligere og senere Optegnelser i de samme Bøger i Bibelen, og at Lære-Begreber, der længe bleve ansete som evige Sandheder, kun ere menneskelige Opfindelser, der gradvis ere blevne opfundne gennem en lang Række af Fornuftslutninger.

Er det tilstrækkeligt at sige, at Naturvidenskabens Studerende i deres for nylig opnaaede Slutninger om Universets Uendelighed, Evolutionens Love og det Aandeliges Afhængighed af det Materielle ikke ere i Overensstemmelse med Sandheden? Eller at disse Slutninger, hvis de antages, ere uden Indflydelse paa Religionens væsentlige Dele, men i Virkeligheden frembringe et større og mere ophøjet Syn paa Livet?

Disse ere Spørgsmaal, der naturligt vilde fremkomme, og paa hvilke fuldkomment tilfredsstillende Svar søges.

Det burde være øjensynligt for enhver, som skænker denne Sag en alvorlig Tanke, at menneskelig Visdom og menneskelig Teologi i den sidste Tid har fjernet sig langt fra hinanden, og det kan ikke ventes, at de ville mødes igen, medmindre de opnaa en Hjælp af Kraft og Visdom, som er mere end menneskelig. Af denne Aarsag forkaste nogle aldeles Religionen, fordi de anse den for at bestaa af Fabler; det er klart, at dette er en ufornuftig Fremgangsmaade paa Grund af Religionens store og gavnlige Indflydelse i Verden. Andre ere tilbøjelige til at nægte de videnskabelige Undersøgelsers Beviser, skønt de foreligge i denne oplyste Tidsalder. Andre søge at opnaa en gensidig Overenskomst, men kun med middelmaadigt Held. To Sandheder kunne ikke være i Strid med hinanden. Hvis to Fremstillinger begge ere Sandhed, behøves der ingen Bestræbelser paa at gøre dem overensstemmende. Hvis den ene er falsk, kan der ikke blive nogen Overensstemmelse mellem dem. Hvis de begge ere falske, vil ingen Overensstemmelse gøre dem til Sandhed.

Menneskelig Visdom har naaet sin Grænse, hvad angaar Sagen vedrørende Sandheden i Striden, der raser for Tiden imellem Fortidens Aabenbaringer og Nutidens Tankegang. For at bringe Fred og Harmoni og for at opklare det mørke og dunkle maa vi have nyt Lys fra Sandhedens Kilde. Verden trænger til Profeter og Aabenbarere ligesom i gamle Dage — Mænd, der ligesom Moses og Elias kunne oplade Synet, baade for det forbigangne og det tilkommende, og aabenbare Universets Frembringers Vilje, han, som er Alles Fader. Lyset fra forbigangne Tider er ikke mere tilstrækkeligt til at opklare de nuværende Forviklinger, end en Undervisning i Matematikens Begyndelses-Grunde vilde være til at opløse en sammensat Opgave i Algebra. Videnskabelig Undersøgelse behøver ogsaa guddommelig Aabenbaring, hvis den ikke tildels skal forspildes i unyttige Spekulationer og fremsætte Meninger i Stedet for Kendsgerninger. Alligevel maa Aabenbaring ikke forventes i Stedet for Undersøgelse. Vi kunne forlade os paa den til at lede os, men ikke til at udføre det Arbejde, der er bestemt for Mennesket, og som er klarligt betegnet ved de Evner, det er begavet med. Aabenbaring vil somme Tider tilkendegive Sandheder, der ikke kunne findes paa anden Maade, og lede til andres Opdagelse. Den vil sprede nyt Lys over Fakta, som allerede ere kendte, og fremstille alle Ting i Forhold til Menneskets Mission og Bestemmelse.

Dette er Religionens Hensigt. Det kan aldrig komme i Strid med noget, som er sandt, og det Faktum, at der findes Strid, er et Bevis paa, at der ogsaa findes Vildfarelser. Det er opmuntrende at iagttage, at denne Strid bliver foruroligende for de tænkende Iagttagere af den

nuværende Tilstand; thi det kan maaske lede dem til at søge efter den Visdom, der aldrig tilbageholdes. (Deseret News.)

Tilbage til Hedenskabet.

Vi se i et Numer af The literary digest, at der i Tyskland er begyndt at udkomme en ugentlig Journal, „Der Heide", udgivet til Fremme af Hedenskabets Genindførelse. Journalen tager Sigte paa intet mindre end Kristendommens Udryddelse og det gamle Hedenskabs Genopbyggelse paa dens Ruiner. I den første Udgave angriber Redaktøren Kristendommen paa Grund af de Religions-Krige, den har været Skyld i, de Forfølgelser og overtroiske Skikke, som praktiseres i dens Navn, og lignende Aarsager. Han udbryder:

„Naar, o forfærdelige Vildfarelse (d. e. Kristendommen), vil Tiden nedbryde dig? Naar vil dine sidste Vidner blive knuste og bortfejede fra Jordens glædelige Overflade? Naar vil Menneskeheden blive genforenet i en renere og højere Tro, der vil være fordelagtig for Jordens Indbyggere, som ikke ville forskrækkes ved det forfærdelige Uhyre, der nu i to Tusind Aar har fordærvet Jorden, besmittet det skønne og været det sande Livs Fjende?"

Journalen beklager, at den fri Kærligheds Tidsalder er forløbet, og i en Artikel om „Moralitet og Kristendom" paastaas det ligefrem, at Brahminernes og Buddhaisternes Sædelære uendeligt overgaar den kristne. I et Digt, som kaldes „Gottes Grab" (Guds Grav), ser Forfatteren Synet af den sidste kristne Kirke hensmuldre i Ruiner og „de sidste Kristne søgende et Tilflugtssted i Bjergenes Kløfter og Huler, der blive deres Tros Sotteseng og Guds Begravelsessted".

Det siges, at Bladet har vakt stor Opmærksomhed i Tyskland, men Pressen er enig om, at det ingen anden Betydning har end den at være et af Tidens Tegn. En religiøs Journal siger, at det er „en literær Sjældenhed, frembragt af en vanskabt Hjerne".

Dette kan være sandt, men samtidig bør det erindres, at det, som kaldes Kristendom, er ikke saa godt befæstet i Almenhedens Sind, at „Stemmen for Hedenskabet" ikke kunde sætte en tilsvarende Streng i hørlig Bevægelse blandt Nationerne. Flere Regeringer, især i Europa, understøtte Kristendommen omtrent paa samme Maade som Napoleon Bonaparte, da han som Førstekonsul lod Messen udføre paa sit Kontor, skønt ingen hørte efter. Den er for dem et Middel til at naa deres Maal. Hvad Masserne iblandt Nationerne angaa, saa hænger der endnu ved dem mange Vaner og Skikke, der kunne spores fra den hedenske Tid. Det vil være af Interesse at se, hvilken Understøttelse det nye

Blad vil opnaa og fra hvilken Klasse af Befolkningen. Vi kunne da bedre bedømme dets Betydning fra et Nutidens Civilisations-Standpunkt. Efter Kritikens Fremkomst i den teologiske Litteratur og paa de protestantiske Prædikestole, der bedømmer de hellige Optegnelser som Sagn og Fabler, fristes vi til at tro, at Vejen delvis er beredt for en Tilbagegang til et eller andet Slags Hedenskab. (Deseret News.)

Japanesiske Proselyter.

Det vil glæde vore Ældster, som virke ivrigt for Sandhedens Udbredelse i det japanesiske Rige, at de have været i Stand til at døbe en Shinto-Præst og en fremragende kristelig Prædikant; dette har vakt ny Interesse iblandt Japaneserne for det Sidste-Dages Evangelium, og det er en Glæde for os, at Herrens Værk saaledes begynder at rulle fremad i det yderste Østen. Der findes forskellige Sekter i Japan foruden de „kristelige" Afdelinger, men de mest fremragende Religioner der ere Shintoisme og Buddhaisme. I visse Henseender ligne de hinanden, men Shintoismen er den ældste med en Antydning af „Ortodoksi" og en Smag af Antikvitet. Forfattere, der behandle dette Emne, oversætte Ordet Shinto ved „Aande-Tilbedelse". I Følge denne Tro findes der mange Aander, som have Indflydelse paa Verdens Gang, og som maa anraabes til Gunst for Menneskene. Den mest fremragende iblandt disse er sindbilledligt fremstillet ved Solen, som er Genstand for Tilbedelse; det samme er Tilfældet med Elementerne, hvori de forskellige Aander virke. Der findes forskellige Grader af Aander, som alle maa vindes ved Bønner, Ceremonier og Jagttagelsen af Kyskheds-, Renheds- og Munterheds-Regler. Shinto-Præsterne besidde stor Værdighed og høre til Samfundets allerhøjeste Klasse. De ere aandelige Lærere, i Besiddelse af dyb Lærdom i Japans Historie og paa nationale og religiøse Omraader. Omvendelsen af en af dem til Troen paa Evangeliet er en vigtig Tildragelse i „Mormonismens" Historie, og saa vidt vi vide, er det nyt i Nutidens Kristendoms Historie. En japanesisk kristelig Prædikants Daab og Ordination er ogsaa en vigtig Begivenhed, og vi lykønske Ældsterne, der virke i Orienten, tilligemed hele Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. (Deseret Evening News.)

En Moders Aand.

Det spiritistiske Medium betragtede forskende den Besøgende, en ældre, graahaaret Mand, og aabnede Seancen, idet hun rørt ytrede:

„Jeg ser en Dame staa bag ved Deres Stol."

„Ah, hvor interessant," svarede den gamle Mand mildt.

„Hun ligner Dem paafaldende."

„Hvem kan det vel være?" mumlede den gamle Mand.

„Hendes Hænder ere løftede til Velsignelse over Deres Hoved," raaber Mediet, og den gamle Mand spørger med en let Rysten i Stemmen:

„Saa sig mig da, hvem denne hemmelighedsfulde Gæst fra Aandeverdenen kan være?"

„Det er Deres Moder."

„Aa, den kære Gamle!" hviskede den graahaarede Mand.

„Hun siger, at hun er lykkelig, og at hun stedse vaager over dem."

„Ja, det ligner hende," istemmer den Gamle rørt.

„Og at De snart skal faa Lov at komme til hende og have det godt hos hende."

Den gamle Mand sagde alvorligt:

„Ja, det er aldeles rigtigt. Jeg har lovet at drikke Kaffe hos hende Klokken seks."

Der hørtes en svag Stønnen. Mediet var besvimet. (Bikuben.)

Gave fra Tyrkiet.

De kvindelige Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i den tyrkiske Mission have i de sidste to à tre Aar været beskæftigede med at forarbejde et figureret Tæppe med et indvævet Portræt af afdøde Præsident Lorenzo Snow, som det var deres Hensigt at forære ham. Det er udført med en Kunstfærdighed, der er særegen for Østens Damer. Gaven ankom til Salt Lake City den 26. sidstleden. Tæppet maaler 11 Fod i Længden og er 8 Fod og 10 Tommer bredt. Præsidentens indvævede Billede er et pragtfuldt Arbejde og er kopieret efter et Staalstik. Det staar i en kødfarvet Oval i Tæppets Midte; Haar og Skæg ere hvide, og Ansigtstrækkene ere gengivne med forunderlig Kunstfærdighed; Frakkens Revers og Urkæden, ja endog Kraveknappen er tydeligt gengivet. Tæppet er sammensat af tyve forskellige Kulører, der ere sammenvævede med den mest kunstneriske Harmoni. Under Portrætet findes en stærk sort Linje, hvori Navnet Lorenzo Snow er udarbejdet i Hvidt. Gaven blev sendt fra Konstantinopel i Fjor, men var bleven liggende paa Toldboden. (Die Beobachter.)

Den 15de Maj 1902.

Anklage mod Ortodoksien.

En Indsender giver i Oktober Arena et slaaende Billede af Nutidens ortodokse Kristendom. Han skriver: Som det er vist ved Eksempel ville de ortodokse Kirker ikke blive antagne af Kirkens Stifter. Den sande kristelige Aand er Kærlighed, Barmhjertighed og Retfærdighed, men Nutidens Kristendom er fuld af Had og baade ubarmhjertig og uretfærdig. Som Bevis paa dette paastaar Forfatteren, at hvis Kapitalisternes Interesser fordre Krig for at opnaa en Tilvækst til deres uretfærdige Vinding, gaa Prædikestolenes Indehavere Haand i Haand med deres andre Lejesvende og erklære, at det er en god Fremgangsmaade, en, der vil bringe det størst mulige Gode til dem, hvis Liv de ville tage, og hvis Ejendom de ville tilegne sig i Kristi Navn. Hans Befaling til sine Disciple var at prædike Evangeliet og at helbrede de Syge. Men Kirken gør for Tiden ingen af Delene, og den er tilsyneladende uvillig til at lade andre Samfund udføre, hvad den har ladet ugjort.

Det indrømmes, at mange gode og sande Kristne, baade Mænd og Kvinder, saa vel som mange oprigtige Præster findes i Kirken; men de sidstnævnte tilhøre i Almindelighed den Klasse, der forsømmer at tænke frit paa egen Haand. I Følge Indsenderens Anskuelse er et stort Antal af dem, som betræde Prædikestolene, samvittighedsløse. De besidde Forstand, men ingen Religion. De ere overlærte, og de holde af at blive ansete for liberale Mænd; de synes at tale og skrive med stor Uforsagthed angaaende Joshuas Befaling til Solen om at staa stille, Jonas og Hvalfisken og andre bibelske Historier, men de undslaa sig, naar et virkelig væsenligt Emne drøftes.

Endvidere er det Forfatterens Mening, at Grunden til, at de sekteriske Kirker ere blevne Forfølgere, ligger i deres Kærlighed til Penge, der synes at være Drivfjederen i deres Foretagender. Han siger i det Væsentlige, at der ingen Plads findes paa Prædikestolen for aandelige og intellektuelle fri Mænd — Mænd, som tro paa Retfærdighedens Sag, og at den gyldne Regel er mere end et dødt Bogstav. Den ortodokse Kirke er ikke mere kristelig i Dag, end den var paa Kristi Tid, og Mesteren vilde ikke blive antaget af Nutidens store Præster eller modtage større Gæstfrihed, end han modtog fra de Skriftkloge og Farisæere i gamle Dage. De vilde korsfæste ham i Dag eller i det mindste forskaffe sig et Forbud fra en forbindtlig Øvrigheds-Person mod hans offentlige Prædiken. De vilde muligvis ikke overfalde ham paa en voldelig Maade,

fordi de ere for kujonagtige dertil og tage for meget Hensyn til deres eget Velvære.

Dette er en streng Anklage, men er den ikke sand? Der findes Millioner af oprigtige Sjæle i dette Land, for hvem det Spørgsmaal burde være af den største Vigtighed. Thi hvis det er sandt; hvis de ortodokse Kirker ere lige det Modsatte af den store Nazaræers Kirke, ere de aandeligt talt paa det forkerte Tog og rejse i den modsatte Retning af den, de ønske, og jo hurtigere de stige af dette Tog, desto bedre. De ere midt i et Slag, men paa Grund af Bedrageri fægte de paa den urette Side, og jo snarere de nedlægge Vaabnene, desto bedre.

Spørgsmaalet er af den størst mulige Vigtighed for alle. Det kan ikke blive afsluttet uden individuel Bestræbelse paa at blive bekendt med Sandheden ved Undersøgelse og Bøn. Sandheder, der besidde stor Værdi, findes aldrig ved et Tilfælde alene. Den, som vil eje den kostelige Perle, maa være villig til at bringe Ofre derfor. Den er lig de ædle Metaller i Bjergene; vi kunne finde deres Spor paa Overfladen, men den, som vil naa dem, maa vove sig ned i Dybet — og det mange Gange med stor Bekostning og flittigt Arbejde.

Ankomst. Følgende Ældster ankom fra Zion den 22. April: Gustave A. Anderson fra Providence, Utah; Charles G. Johnson, Lindon; Charles W. Larsen fra Salem, Idaho; David Lee, Far West, Utah; og følgende ankom den 5. Maj: Niels Eriksen fra Salem, Utah; Clarence S. Nelson fra Ogden, Utah; Peter M. Jensen fra Huntsville, Utah; Frederick E. Mitchel fra Clinton, Utah; Christian H. Larsen og Frøken Mary A. Larsen fra Newton, Utah.

Beskikkelser. Ovennævnte Ældster beskikkes til at virke i de respektive Konferencer som følger: I Malmø: Gustave A. Anderson; i Gøteborg: Charles G. Johnson; i Christiania: Charles H. Larsen; i Aarhus: David Lee og Niels Ericksen; i Aalborg: Clarence S. Nelson og Frederik E. Mitchel og i København: Peter M. Jensen.

Ældste Christian H. Larsen og Datter, Frøken Mary A. Larsen, ville udføre genealogisk Arbejde og besøge Slægt og Venner i Danmark.

Afløsninger. Følgende Ældster ere efter et godt udført Arbejde i Missionens Tjeneste blevne hæderlig afløste med Tilladelse til at vende tilbage til deres Kære i Hjemmet: Niels M. Jacobsen og Christian Petersen. Vi ønske dem Held og Lykke i deres fremtidige Bestræbelser.

Forflyttelse. Præsident Joseph J. Cannon er forflyttet fra Stockholms Konference til at arbejde paa »Millennial Star«s Kontor i Liverpool.

Kirkens Historieskrivere.

Da Kirkens Autoriteter bleve foreslaaede til Opholdelse ved General-Konferencen i Søndags Eftermiddag, bleve ogsaa fire Brødre opholdte som assisterende Historieskrivere i Kirken, nemlig Andrew Jenson, Orson F. Whitney, Amos Milton Musser og Brigham H. Roberts. Med Præsident Anthon H. Lund som Kirkens Historieskriver og General-Registrator giver dette Skandinaverne en for dem særdeles tilfredsstillende Repræsentation i denne Afdeling af Kirkens Affærer. Aldrig siden Kirkens Oprettelse i 1830 har man skænket Historieskrivning og nøjagtig Protokollering saa megen Opmærksomhed som i Løbet af de sidste Aar, og aldrig har Kirkens værdifulde Dokumenter og Bøger været bedre ordnede end netop nu. De fire Mænd, som ere beskikkede til assisterende Historieskrivere, besidde tilsammen saadanne Evner og saadan Dygtighed, som vil hæve de forskellige Afdelinger, der ere blevne dem anbetroede, til en høj Grad af Fuldkommenhed. I Forbindelse med deres Chef ere de Alle trofaste og utrættelige Arbejdere, skønt i forskellige Retninger, og Kirkens Medlemmer kunne være forvissede om, at de mange forskellige og ansvarsfulde Pligter, som paahvile Kirkens Historieskriver, herefter ikke ville blive forsømte. (Bikuben.)

Konferencen i Gøteborg.

De Sidste-Dages Hellige i Gøteborg afholdt Konference i Lokalet, Plantagegatan 15, fra Lørdag den 19. til Tirsdag den 22. April.

Nærværende vare: Missions-Præsident A. L. Skanchy samt Ældste C. A. Carlson fra København, Præsident J. J. Cannon fra Stockholm, Præsident J. N. Erickson fra Malmø, Ældste G. W. Teudt fra Eskilstuna samt Konferencens Præsident Niels Löfgren og de i Konferencen virkende Missionærer.

Konferencen aabnedes Lørdag Aften Kl. 8 med Sang, og Bøn af Præsident Erickson, hvorefter Præsident Löfgren bød de Forsamlede et hjerteligt Velkommen.

Ældste H. A. Christenson talte derpaa om den Orden, Herren har indstiftet i sit Rige: „Thi den Herre, Herre gør ikke noget, uden at han har aabenbaret sin Hemmelighed for sine Tjenere, Profeterne.“ Han viste ved Eksempel fra den hellige Skrift, hvorledes Herren oprejste Profeter fra Tid til anden, som advarede Folket for de Straffedomme, som vilde udgaa over de Ugudelige. Gud har ligeledes oprejst en Profet i disse Dage, under hvis Ledelse Sendebud advare Nationerne for de Straffedomme, der ville naa dem, som ikke adlyde Jesu Kristi Evangelium.

Ældste J. P. Jensen sagde, at vort Vidnesbyrd ringeagtes af vore Medmennesker, men det er ikke desto mindre den eneste Vej til Frelse.

Ældste J. K. Rose sagde, at den, som skal forkynde Kristi Evangelium i dets Renhed, maa være ledet af den Hellig-Aand, saa at han ikke ved at forkynde det anderledes, end Frelseren gjorde, skal neddrage den Forbandelse over sig, som Paulus omtaler i Galater-Brevet.

Ældste C. Hansen sagde, at han i den korte Tid, han havde været i Landet, ikke var kommet langt med sine Sproggranskninger, men Herren havde dog rigeligen velsignet hans Bestræbelser i saa Henseende.

Koret sang til Afveksling en Salme.

Præsident Cannon sagde, at det Evangelie-Budskab, som vi forkynde til vore Medmennesker, er udgaaet fra Gud, og dette Vidnesbyrd vil dømme Verden paa den kommende Dag. Han forklarede den Magt og Myndighed, som Frelseren gav sine Apostle førend sin Bortgang. Uden denne Myndighed har ingen mere nu end den Gang Ret til at udføre Evangeliets hellige Ordinancer. Derfor vidne vi for Verden, at denne Myndighed er gengivet til Jorden i Nutiden ved Engles Betjening.

Præsident Skanchy udtrykte sin Glæde over at mødes med de Hellige og vore Venner i Gøteborg, og det glædede ham at se saa mange til Stede. Han sagde, at hvis Nogen bliver ilde omtalt, fordi de besøge vore Møder, bør de erindre, at det samme var Tilfældet med dem, som fulgte og lyttede til Jesus af Nazareth, da han vandrede her paa Jorden blandt Menneskenes Børn. Vi kunne ikke forvente at være i god Forstaaelse med Verden, hvis vi ere Guds Venner. Fordi vi ere kaldte ud af Verden, hader den os; men det er dog bedre at være Guds Ven, thi han kan give os den største Gave, der kan opnaas, nemlig evigt Liv, hvis vi ere trofaste.

Derefter sluttedes Mødet med Sang og Bøn.

Søndag Formiddag Kl. 11 fortsattes Konferencen med Sang og Bøn. Ældste A. R. Larson talte over Emnet: „Søger først Guds Rige og dets Retfærdighed." Taleren fremhævede, at vi for at komme til noget Resultat, naar vi søge efter Guds Rige, først maa gøre os bekendte med Rigets Kendetegn; han omtalte disse i Forening med Evangeliets første Principper og betonede særlig Nødvendigheden af, at den, der ønsker at blive et Medlem i dette Rige, maa underkaste sig Indlemmelsesloven, som Frelseren indstiftede.

Ældste C. A. Carlson sagde, at vi have ikke kaldet os selv til Evangeliets Tjeneste, men vi ere udsendte med guddommelig Fuldmagt; vi have Vidnesbyrd om Sandheden og Guddommeligheden af det, som vi forkynde; og vi vide selvfølgelig, hvad vi tale om.

Præsident J. N. Erickson sagde, at det er en stor Velsignelse at leve paa Jorden og at gennemgaa Livets Prøver, der alle have vor Forædling til Endemaal. Vi besidde en fri Vilje, og vi skulle gøre vor

vor himmelske Fader Regnskab for Maaden, hvorpaa vi have benyttet vor Handlefrihed. Paa Grund af de mange forskellige Anskuelser, der findes omkring os, er det i høj Grad nødvendigt, at vi bruge den Forstand, som Herren har forlenet os Alle med, og for at komme til Kundskab om det Rette maa vi gøre, som Paulus siger: „Prøver alt og beholder det Gode."

Ældste O. Olson talte om det Unyttige i at annamme nogen Lærdom, der ikke kommer fra Gud. Han omtalte sine egne Erfaringer hos nogle af Sekterne og viste, hvorledes de afveg fra Kristi Lære, idet de lovede Frelse til den søgende Sjæl paa mange forskellige Maader. Taleren fremhævede derpaa Frelsens Plan, som Kristus havde lært, og formanede de Tilstedeværende til at overveje, hvad der er bedst, enten at adlyde Gud eller Menneskene.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Konferencen forsattes om Eftermiddagen Kl. 3 og aabnedes paa sædvanlig Maade, hvorefter Nadveren forrettedes af Brødrene August Hanson og Johannes Erickson.

Ældste C. H. Carlson talte om Nadverens Hensigt og om, hvorledes Frelseren indstiftede den Natten før sin Død, hvilket er bekræftet ved senere Aabenbaringer. Han berørte i Forening hermed Nødvendigheden af Aabenbaring, som vi tro paa, og paa Grund af hvilket vi foragtes og anses som Bedragere.

Ældste G. W. Teudt sagde, at trods den Forfølgelse, som Kirken udstaar i denne Tidsalder, er den dog vokset i Antal og Styrke. Han omtalte mange Tildragelser fra Kirkens tidligere Historie og viste, at Forfølgelsen begyndte, lige saa snart Kirken var organiseret. Mange maatte tilsætte deres Liv, fordi de paastode at være kaldede af Gud til at genoprette hans Kirke. Vi maa være i Besiddelse af et levende Vidnesbyrd, hvis vi skulle staa fast i Troen, naar Førfølgelserne komme.

Ældste N. L. Larson sagde, at ethvert Menneske besidder en Del af Guds Aand, men den Hellig-Aands Gave gives kun til dem, der underkaste sig Vilkaarene for dens Erholdelse.

Præsident Skanchy talte om Nadverens Betydning og om vore Pligter ved at deltage i denne Hukommelses-Fest, eftersom vi da paatage os Kristi Navn samt love at holde hans Bud. Taleren sagde, at vi som Medlemmer af Guds Rige have en Mission at udføre, og naar vi udføre den, gøre vi bestandig Fremskridt, indtil vi naa det Maal, vi tragte efter.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Kl. 6 Aften. Mødet aabnedes med Sang og Bøn. Præsident Löfgren foreslog derpaa Kirkens almindelige og lokale Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner, og alle Forslag vedtoges enstemmigt.

Præsident J. J. Cannon sagde, at i de to og et halvt Aar, han havde tilbragt i dette Land som en Sandhedens Budbærer, havde han lært at elske det svenske Folk, og han var ilde til Mode over, at Tiden var kommen, da han maatte skilles fra de Hellige, som han elskede saa højt. De Sidste-Dages Helliges Missionærer bringe store Ofre i timelig Henseende for at være lydige overfor Kaldet, naar det kommer til dem, om at gaa ud i en uagtpaagivende og usølsom Verden for at forkynde det glade Budskab, Jesu Kristi Evangelium, som tilfulde lærer os at tro paa vor himmelske Fader og hans Søn, vor Forløser, med en kraftig og kærlighedsfuld Tro, der leder os til at følge i Verdens Frelsers Fodspor, selv om det end paadrager os vore Medmenneskers Foragt.

Præsident Skanchy bad de Forsamlede at aabne deres Hjerter og modtage en Del af det Vidnesbyrd, som han var besjælet af. Taleren sagde, at Folket i dette Land havde stor Aarsag til at glæde sig, fordi de have Herrens Tjenere iblandt sig, som forkynde Guds Riges Evangelium med guddommelig Fuldmagt og berede dem for Brudgommens Komme. Han forklarede Guds Riges herlige Organisation og viste, hvorledes de forskellige Grader af Præstedømmet alle have deres Pligter at udføre, og paa den Maade er det til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, indtil vi Alle naa til Enhed i Troen. Herrens Værk skrider rask fremad, og de oprigtige af Hjertet fryde sig i Sandhedens klare Lys.

Præsident Löfgren frembar sin og Alles Taknemmelighed overfor Enhver, der havde bidraget til at gøre Konferencen til en saadan aandelig Fest som den, vi have nydt; særlig takkede han Sangkoret, der under Broder Niels Söderbergs Ledelse paa en saa daddelfri Maade havde bidraget sin Del til at gøre de godt besøgte Møder saa behagelige.

Konferencen sluttedes derpaa med Taksigelse af Præsident Löfgren.

Efter Mødet sang Koret flere udmærkede Numre som en Afskedshilsen til Præsident Cannon, for hvilket han takkede paa det hjerteligste.

Mandag og Tirsdag afholdtes Præstedømsmøder, hvor Missionærerne afgave deres Rapporter samt modtog tidssvarende Raad og Instrukser fra Præsidenterne Skanchy og Löfgren.

Den samlede Rapport over Arbejdet, der er udført siden sidste Konference, lyder saaledes: 17,845 Skrifter og 845 Bøger omsatte; 15,461 Fremmedes Huse besøgte; 2,280 evangeliske Samtaler samt 516 Møder og 51 Søndagsskole-Møder afholdte; 26 døbte.

Missionærerne bleve kaldede til at virke i Konferencens Grene som følger: I Gøteborg: Præsident Niels Löfgren, Hyrum J. Hanson og C. Hjalmar Carlquist; i Trollhättan: A. Robert Larson og Hyrum A. Christenson; i Sköfde: Ola Larson og John P. Jenson; i Vingåker: Niels L. Larson og Christian Hanson; i Norrköping: Carl H. Carlson,

Peter A. Westman og Charles P. Swenson; i Vestervik: John H. Rose og Gustaf Mossberg; i Jønköping: Peter L. Quist og Alexander Elgquist og i Halmstad: Emil Anderson og Carl G. Youngberg. (Den sidstnævnte Gren hører nu under Malmø Konference. Red.)

Mandag Aften Kl. 8 afholdt Søndagsskolen sin Konference og Halvaars-Eksamen, og det udførte Program viste baade Lærernes og Børnenes store Interesse i Skolen. Opmuntrende Taler bleve ligeledes holdte.

Tirsdag Aften Kl. 8 organiseredes paa Præsident Skanchys Forslag en kvindelig Hjælpeforening.

Uddannelses-Foreningen arrangerede om Onsdagen en elegant Middag for Missionærerne, og disse gave som Gengæld en improviseret Aftenunderholdning med Taler og Sang. C. H. Carlson, Skriver.

Israeliternes Udgang af Ægypten.

En Oversættelse af et coptisk Manuskript.

(Genoptaget fra „Skandinaviens Stjerne", ottende Aargang.)

(Fortsat fra Side 144.)

Medens jeg laa saaledes, drog de Fremmede forbi med deres Husholdninger og deres Kvæg. Det var en flyttende Nation, et helt Rige, pludselig sprunget op og sat i bølgende Bevægelse, nedbrydende al Modstand, indtil den vilde sætte sig fast i et eller andet fjernt Land. Menneske-Naturen har aldrig aabenbaret sig mere storslaaet end i dette almindelige Opbrud; aldrig frembød der sig for Jagttageren en mægtigere Verdensbegivenhed end denne, som var en af dem, der forandrer Rigers Skæbne; aldrig saa Menneskeøjet et stoltere Skue end denne uhyre Menneske-Mængde med alt, hvad dertil hørte, som modigt forlod et frugtbart og yndigt Land, hvori de havde boet i flere Generationer, og drog ud i Ørkenen, hvor de udsatte sig for en plagende Hunger og Tørst og alle Slags Rædsler.

Paa Klippen, ved hvis Fod jeg laa, overvældet af Følelser, frygtelige i deres Styrke, dog blandede med et forunderligt Velbehag formedelst deres Storartethed, opsteg to anselige Mænd af de foran Toget gaaende Ældste og stillede sig der for at give deres Ordre til Stammerne, eftersom de nærmede sig. Jeg genkendte med eet de to hebraiske Anførere; men de vare ikke nu, som jeg havde set dem før. Jeg havde set dem som Undersaatter, stillede frem for deres Konge, som Ofre for Magtens Misbrug, som Supplikanter ved Foden af en Tyrans Trone, der tørstede efter deres Blod. I alt dette havde jeg set dem bevare deres Værdighed, Sjælero og Bestemthed, men dog var det i deres Modgang. Nu var Alt forandret. De vare nu i deres Triumftime. De havde udført den største Gerning, som Himmelens Magter nogen Sinde overdrage Menne-

sket, nemlig: bevirket et helt Folks Frihed. De vare nu berettigede til at faa deres Navne i forreste Række blandt dem, hvis Ihukommelse som Patrioter og Helte udødeliggøres. Dog saa jeg ikke noget forfængeligt Overmod i deres Øjne, der nu overskuede den umaadelige Strøm af menneskelige Væsner, som udbredte sig vidt og bredt ved deres Fødder. Deres Ansigtstræk udtrykte ingen Haan mod de Overvundne eller noget Hovmod over den vundne Sejr; men de straalede af Glæde — ophøjet Glæde — og et levende Haab. Deres Aasyn, hvori Naturen oprindelig havde lagt Storhed, oplivedes endnu mere af en ophøjet Taknemligheds-Følelse. De saa op til Himlen og syntes fyldte af Guds Aand. De saa ned til Jorden, og Himmelens Glans afspejlede sig i deres Øjne. Jeg kunde have faldet ned for deres Fødder og tilbedt dem; jeg kunde have grebet en af deres Kjortelflige og følt Kraften udgaa fra den til mit Hjerte. Jeg kunde have kysset Støvet, hvorpaa deres velsignede Fødder traadte, og bedt dem om at være mine Børns og Børnebørns Guder evindeligen.

Men jeg var endnu ikke indtraadt i Helligdommen; jeg var endnu en forkastet Afgudsdyrker, en Fremmed for Sandhedens og Livets hvid-klædte Familje. Dog var min Time kommen. Medens jeg endnu nølede, hørte jeg atter den fremdragende Mængdes Lovsang. Den var rigere end den største Triumfsang, jeg nogen Sinde havde hørt fra Ægyptens sejrende Armeer. Den var en Hymne fra Væsener, hvis Fryd skulde vare evindelig, fra Udødelighedens Sønner, Rigets Arvinger, som skulde straale i Herlighed, naar Jordens Diademer blive til Aske, naar Stjernernes Glans skal fordunkles og Universet falde sammen og fortæres ligesom et Klædebon i Ildens Flamme.

I Spidsen for den fremdragende Mængde neddalede fra Himlen en lysende Støtte, hvis Klarhed overgik Lysets, men havde Maaneskinnets milde og rene Glans, og gik foran dem.

I hint Øjeblik syntes dens Lys at trænge ind i mit Hjertes dybeste Afkroge; Mørket i min Sjæl blev drevet bort ligesom Taagen for Sol-straalerne. I hin Time fattede jeg en Beslutning hos mig selv; den var uigenkaldelig. Jeg kastede mig ned for Fødderne af de hellige Anførere og anraabte dem om Tilladelse til at maatte følge deres Sti igennem Verden. Mit Fædrelands Altre stode for mig i Tankerne og vare fra dette Øjeblik af en Vederstyggelighed for min Sjæl.

Toget bevægede sig fremad. Jeg nedsteg i den første Aa, som bugtede sig over Sletten, og i det hemmelighedsfulde Vandbad aftoede jeg min gamle Naturs Urenligheder. Jeg var fra nu af en Israelit. Jeg til-bad Kongernes Konge, og med en sønderknust Aand, men et frydefuldt Hjerte skuede jeg endnu en Gang tilbage paa Ægypten, og derpaa fulgte jeg det udvalgte Folk ud i Ørkenen.

Dødsfald.

Søster Else Marie Jeppesen, som blev født i Hørmested Sogn, Hjørring Amt, Danmark, den 20. Marts 1880, døbt den 9. August 1896 og emigrerede til Utah i 1901, afgik ved Døden i Elsinore Sevier County, Utah, den 25. Januar 1902. Den Afdøde var syg, da hun forlod Danmark, og hendes efterlevende Moder og Venner bringe en kærlig Tak til Alle, som hjalp og trøstede Familien under Datterens Sygdom, og som viste Deltagelse og Hjælp ved hendes Død og Begravelse.

Det bekendtgøres herved for Slægtninge og Venner, at min elskede Mand A. C. Thomsen døde den 30. November 1901 i sit Hjem i Lake Shore, Utah Co. Han blev født i Lillegru, Hjørring Amt, Danmark, den 15. April 1830, annammede Evangeliet i 1859, emigrerede til Utah i 1878 og bosatte sig i Lake Shore. Begravelsen fandt Sted fra Forsamlingshuset den 2. December. Ældsterne Charles Mesom, Andrew Bergersen og Biskop Argyle talte ved Afdødes Baare. Broder Thomsen var en trofast Sidste-Dages Hellig og døde i Haabet om en herlig Opstandelse. Tabet af ham føles dybt af mig og alle hans Børn.

Biskop Canute Svenson, en gammel prøvet Veteran i Kirken, døde den 14. Marts i Pleasant Grove, Utah, i en Alder af 75 Aar. Han blev født i Weiby, Hjørring Amt, Danmark, den 11. April 1827. I 1856 anammede han Evangeliet, emigrerede i 1858 til Utah og bosatte sig i Pleasant Grove, hvor han siden har boet hele Tiden. Aar 1877 blev han valgt til Biskop John Browns Raadgiver, hvilket Embede han beklædte til 1890, da han blev valgt til Biskop i 3. Ward.

Biskop Svenson var meget højagtet og elsket af dem, som kendte ham, og han døde, som han havde levet, som en trofast Sidste-Dages Hellig. (Bikuben.)

Indhold.

Det skandinaviske Møde i Assembley Hall 145
Et indviklet Spørgsmaal 147
Tilbage til Hedenskabet 149
Japanesiske Proselyter 150
En Moders Aand 151
Gave fra Tyrkiet 151
Red. Bem:
Anklage mod Ortodoksien 152
Ankomst, Beskikkelser, Afløsninger og Forflyttelse 153
Kirkens Historieskrivere 154
Konferencen i Gøteborg 154
Israeliternes Udgang af Ægypten 158
Dødsfald 160

København, 1902.

Udgivet og forlagt af **A. L. Skanchy,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).